Poštarina plaćena u gotovu

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VII. ZAGREB, 17. VELJAČE 1952. BROJ 5

»Ustani, što spavaš, Gospodine! Ustani, i ne odbaci nas do kraja! Zašto odvraćaš lice svoje od nas, zar zaboravljaš nevolju našu? Ponišćeni smo do praha zemaljskoga, ustani, Gospodine, pomoći nam i izbavi nas!«
(Ps 43, 23—26).
Iz Ulaza današnje sv. Mise.

Još o krepostima Apostola

Kad je Spasitelj odabrao svoje Apostole, onda im odmah posvećuje i posebnu brigu, da ih za tu službu i uzgoji. Vodi ih posebnim putevima, jer se svećenički život sasvim drukčije oblikuje, nego li drugih vjernika. Srce svećenika treba da bude spremno na veće žrtve i napore. Širenje naime Kraljevstva Kristova nije ni tako laka ni tako jednostavna stvar. Često srce svećenikovo zadrhće i plaši se, jer se uvijek od njega traže nove žrtve ili on osjeća zbog čega ukor Učitelja, jer nije htio razumjeti i čuti glas Njegov.

Primjer za to nalazi se u Sv. Pismu onom zgodom, kad Petar nije htio da razumije, da Spasitelj treba da trpi i preda se u ruke neprijatelja: »I poče ih (Isus) učiti, da valja Sinu čovječjem mnogo trpjeti, i da će Ga zabaciti starješine i veliki svećenici i književnici, i da će Ga ubiti i poslije tri dana da će uskrsnuti. I govorio im je o tom otvoreno. I uzevši Ga Pètar nasamo poče Ga odvraćati. A On okrenuvši se i pogledavši na svoje učenike ukori Petra govoreći: »Idi od mene, sotono jer ti ne misliš, što je Božje, nego što je ljudsko!« (Marko 8, 31-33).

I tom je zgodom drhtalo i plašilo se srce Petrovo, jer je slutio, ako se to s Gospodinom dogodi, da se može dogoditi i s Apostolima, koji će nastaviti Njegov rad. Ali taj je čas Petar zaboravio, da Krist nije kralj ovoga svijeta, pa ne će dijeliti ni časti ni dostojanstva, ni visoke službe, ni odlikovanja ovoga svijeta; ni radosti, koje rastu i cvatu na ovoj zemlji. To je tako naopako shvatila i mati sinova Zebedejevih i pristupila k Njemu zajedno sa sinovima klanjajući Mu se i moleći Ga za nešto. On je upita, što hoćeš? Odgovori Mu: »Kaži, da ova moja dva sina sjednu jedan s desne Tebi, a drugi s lijeve u Kraljevstvu Tvome.« Ona je mislila na zemaljsko kraljevstvo i na časti u njemu. Zato je tako i govorila. A Spasitelj i nju i njezine sinove upozoruje na tegobe i trpljenje, kojim će osvajati svijet i On i Njegovi Apostoli. Zato im i reče: Ne znate što molite. Možete li piti kalež, koji ću ja piti?« (Mt. 20, 20-22).

A tako to i mora biti. Apostoli treba da nasljeduju Krista. A njihove kreposti treba da nasljeduju njihovi nasljednici. A to su poglavito tri već spomenute kreposti: poniznost, požrtvovnost i molitva.

Na prvome mjestu dolazi poniznost. Već je sv. Pavao, apostol naroda, ponizno govorio: »Što je ludo pred svijetom, izabrao Bog, da posrami mudre, i što je slabo pred svijetom, izabrao Bog, da posrami jako, i što je neplemenito pred svijetom i prezreno, izabrao Bog, i ono, što nije ništa da uništi ono, što jest, da se ne hvali nijedan čovjek pred Bogom« (1 Kor. 1, 27-28). Ipak Apostoli nisu bili nikakvi jednostavni muževi. Naprotiv oni su bili jaki i jezgroviti, zdrava ljudskog razuma, budni i mudri kao i svi Židovi. Nisu bili ni filozofi, ni učenjaci niti oštroumne glave. Ipak je Krist s njima mogao sve početi, jer su bili ponizni. Sami sebe su zaboravili. Bogu su čast dali i sve svoje su stavili na pouzdanje u Boga.

Apostolima je doduše potrebno znanje, bili to apostoli lajici ili svećenici. Potrebno je znanje, i veselje je nad znanjem, ali talenat i znanje bez poniznosti su opasna stvar. Cedri libanski su pali. Zavjera vjernosti Petrove zbog njegove preuzetnosti bacila ga sat kasnije i podlegao je napasti. Veliko je apostolovo dostojanstvo, moć, možda i uspjeh. No veće je dostojanstvo Kristovo, Njegova moć i Njegova pobjeda. Ali Krist je bio ponizan. Zato apostol treba da bude Njegova duha i Njegova mišljenja. Priznanje i čast neka traži kod Krista, a ne kod svijeta, zato i reče Krist: »Teško vama, kad vam stanu svi ljudi laskati, jer su tako činili njihovi oci lažnim prorocima« (L 6, 26).

Apostol mora biti požrtvovan. Svaki dobar apostol postaje mučenikom. Napori u zvanju, svladavanje zvaničnih poslova, dugi satovi u društvima, posjet bolesnika i siromaha, pouka djece svima biti sve, osamljenost, upoznavanje najboljeg mišljenja na strani vjernika i drugih, neuspjesi, zlo shvaćanje vjerstva, poruge, progoni, često izgon iz domovine — sve je to često dugi križni put apostolov. Suze mora često prolijevati apostol Njegov karakter tako često očeličavaju i učvršćuju tuga i suza.

Konačno, ali ne na posljednjem mjestu, dolazi molitva. Apostol bez revnosti u molitvi je drvo bez ploda, nož bez oštrice, lutka bez života, vatra bez topline, svjetiljka bez svijetla, riječ bez smisla, ukratko i dobro rečeno: jednostavni besmisao. Spasitelj kaže: »Ja se posvećujem za njih, da i oni budu posvećeni istinom« (Iv. 17. 19).

Tako je govorio Isus u pogledu svojih Apostola. Tako mora govoriti i svaki apostol u vezi s dušama, na koje on kani i mora djelovati. Apostol je otac i majka njemu povjerenih duša. Sebe mora posvetiti radi njih, kao što i majka mora biti kreposna i pobožna, da tako uzgoji i djecu svoju.

Krist je branio svoje Apostole, kad su na njih navaljivali Farizeji. On će braniti svoga apostola, kad čini svoju dužnost. Krist je opraštao svojim Apostolima: neshvaćanje svrhunaravnoga, umornost na Maslinovoj gori, nevjernost u svojoj muci. On je opraštao i nije zamjeravao. Zato je potrebno, da i mi ne ohladimo u vjernosti prema Učitelju. Da ne slomimo svoju volju za rad. On je nagradio svoje Apostole i rekao: »Zaista vam kažem, da ćete vi, koji pođoste za mnom, kod obnove, kad Sin čovječji sjedne na prijestolje slave svoje, sjesti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelskih« (Mt. 19, 28).

Te riječi vrijede za svakog apostola. Zato: ljubav i vjernost prema Spasitelju za Njegovu ljubav i vjernost! —

SJEDINJENJE S VOLJOM BOŽJOM

Najizvrsniji čin ljubavi prema Bogu je onaj, kad mi svoju volju podvrgnemo svemu onome, što Bog od nas hoće. Ovakvo sjedinjenje naše volje s voljom Božjom uključuje i usavršuje u sebi sve druge oblike naše ljubavi prema Bogu. Kako bismo se dopali Bogu, ako ne bismo htjeli da se sjedinimo s Njegovom voljom? To sjedinjenje potiče nas, da ljubimo Boga nesamo svojim mišlima i osjećajima, nego i djelima. Takvo sjedinjenje je temelj pravom prijateljstvu između nas i Boga, jer isto htjeti i ne htjeti sačinjava čvrsto prijateljstvo.

U prirodi se očituje volja Božja u prirodnim zakonima, po kojima se živi i neživi stvorovi ravnaju. I kad se ravnaju točno po tim zakonima, najbolje čine. Čovjeku je dao Bog osim prirodnih zakona, po kojima se ima ravnati njegov fizički život, još i svoje zapovijedi, po kojima treba da se ravna njegov moralni život, t. j. njegova slobodna volja. U tim zakonima i zapovijedima je volja Božja. Bog hoće, da Njegov zakon vršimo. On nas na to nuka i svojim obećanjima i svojim prijetnjama i kaznama. A u održavanju Božjih zakona sastoji se savršena ljubav.

Sv. Pismo kaže: Tko Njega ljubi, držat će se Njegova puta, t. j. zapovijedi. Sv. Ivan kaže: To je ljubav prema Bogu, da vršimo Njegove zapovijedi. Ne dakle osjećaji i pobožna ljupkost, nego vršenje zapovijedi. I opet kaže: Tko tvrdi, da poznaje Boga, a ne drži Njegove zapovijedi, taj je lažac i nema u njemu istine. A tko slijedi Njegovu riječ, u njemu je prava i savršena ljubav Božja. Na lijepu haljinu možemo da pazimo dvojako: da je sasvim ne poderemo i da nam se ne spali i takoreći uništi, i opet da je nimalo ne zaprljamo, nego je čuvamo čistu i neokaljanu. Slične je i s Božjim zapovijedima. Mlaki se zadovoljavaju, da na načine teški prekršaj, a savršena ljubav izbjegava i najmanje pogreške.

Sam naš Spasitelj kaže: Tko mene ljubi, drži moje zapovijedi. Tko ima moje zapovijedi i drži ih, taj me ljubi. Tko mene ne ljubi, ne marj za moje riječi. Na ove Spasiteljeve riječi dodaje sv. Grgur: Svaki će nas na pitanje, da li ljubimo Boga, spremno odgovoriti: Ljubim Ga. No kamen, kojim se ispituje vrijednost naše ljubavi, nisu riječi, nego djela. Tada imamo pravu ljubav, ako zauzdavamo svoja zla nagnuća; ako popuštamo nedozvoljenim željama, nema u nas ljubavi Božje.

Može netko da se rastapa od pobožnosti i da gori žarom ljubavi, i da od ljubavi pjeva i plače, ipak ako ne vrši djela, koja su po Božjoj volji, sva ta osjećajna ljubav nema velike vrijednosti. Sv. Grgur kaže: Ako ti srce kaže, da Boga ljubiš, nemoj mu vjerovati, dok god to djelima ne potvrdiš. Riječi, srce i djela su sigurna dokaz da Boga ljubiš.

Kakva bi to bila ljubav prema ocu, kad se sin ne bi htio pokoriti njegovim odredbama. Kakva bi to bila ljubav prema Bogu, kad bi se kršćanin gubio samo u riječima i čuvstvima, a ne bi vršio djela, koja su po Njegovoj volji? Sv. Terezija je bila sretna, da je sa Spasiteljem učinila uski vez duhovnog prijateljstva. Tom prilikom nije Spasitelj tražio od nje, da Ga čuvstvina ljubi, nego da Njegove poslove i brige uzme za svoje i da dobrim djelima promiče Njegovu čast. Za uzvrat On će se na posebni način zauzimati za njezine brige i poslove. Djela su dakle kamen kušnje prave ljubavi; djela, koja ljubljena osoba želi, da ih vrši.

Bilo je velikih sluga Božjih, koji su načinili zavjet, da će tražiti u svemu, da se dopadnu Bogu i da će uvijek činiti ono, što drže, da je savršenije. Oni su naime vidjeli, da je naša volja trajno u opreci s voljom Božjom, stalno joj se opire zlim nagnućima, pa su onda odlučili, da je vežu okovom zavjeta i podvrgavaju je uvijek volji Božjoj. Mi se ne ćemo vezati takvim zavjetom, jer ga ne bismo mogli vršiti, nego ćemo stalno ozbiljno nastojati, da ono, što je Bog zapovjedio, najtočnije svagda vršimo, makar nas to stajalo kakva truda i teškoće. Prinesimo svoju volju kao ugodnu žrtvu volji Božjoj.

Majci Božjoj Remetskoj

Zora tek sviće. Sunce još nije
Zlačane zrake prosulo dolom.
Dolazim k Tebi, Ljepša od sunca.
Nosim Ti dušu ranjenu bolom

U svetištu Tvome nikog još nema.
Pošla sam rano iz bučnoga grada:
Ljepo je biti uz Tebe samu,
Kad srce Te ljubi il' s nevolje strada.

Hladan je kamen pod nogama mojim,
Molitva vruća se diže put neba,
Usne mi šute, tek duša Ti zbori:
Majko, pomozi, T znaš, što mi treba!

S oltara me gledaš pogledom blagim.
Nije to kip, ne! Ti prava si Mati
Ti ljubiš me više neg' itko na svijetu,
Što god Te molim, Ti ćeš mi dati!

Smirena, sretna Tvoj ostavljam dom,
Dok sunce plodne kupa vrhunce.
Koraka lakog u život se vraćam:
Jer moju je dušu obasjalo Sunce!

Tvoj svijetli primjer

Isuse, prolazio si zemljom kao siromah, bez zaklona pred tvrđocom i jadima svijeta. Prolazio si kao svemoćni vladar i takvu vlast ne upoznadoše vjekovi prije Tebe. Takvu vlast ne zasjeniše ni sve mijene vremena kasnije.

Prolazio si zemljom kao brat sirotama, kao gospodar nad smrtnim pogiblima. Prilazio si zalutalima i prezrenima, gladnima i napuštenima i svima, svima si lomio hljeb života, hljeb ljubavi. Donosio si Istinu, koja obasjava sva pitanja i liječi sve sumnje. Donosio si mudrost, koja neprolazno određuje sadržaj i smisao života. Donosio si bijelo navještenje najvećega dobra, koje dariva mir, pravdu i bratstvo svijetu: navještenje ljubavi.

Farizeji Isusovi suvremenici pokušavali su ukazati ljudima druge puteve, koji vode do veličine i radosti. Ali na njihovim je putovima nemir pratio korake, ruševine nada zasipale vidokruge, bijeda neuklonjivo nadirala. Njihovi putevi za srećom ostadoše začaranim krugom bez izlaza, lutanjem bez odaha, sve dok ljudi nemirni i rastuženi ne pridoše Tebi, Isuse.

U ljubavi, koju si nam Ti darovao i tražio od nas, živi punina radosti. U prihvaćanju Istine, koju si Ti otkrio, našli smo smirenje i utjehu.

Tvoj svijetli put ostaje živ u svim mijenama vremena.

Tvoj put zemljom, od betlehemske staje do Golgote, ostaje blagoslovljen zauvijek.

HOLANDSKO UDRUŽENJE KATOLIČKIH PODČASNIKA, koje broji 1.800 članova, na svečan je način proslavilo 40. godišnjicu svoga rada. Na tri sjednice se je raspravljalo o općim problemima društva. Glavni vojnički kapelan msgr. van Strachen odslužio je svečanu sv. Misu zahvalnicu u prisustvu velikog broja članova ovoga društva.

U JAPANSKOM GRADU NAGASAKI svečano je blagoslovljena obnovljena crkva Naše Gospe od Mučenika, koja je za vrijeme rata bila potpuno razorena od atomske bombe. Japanska vlada je tom prilikom izdala spomen-marku sa slikom ove crkve.

Duše bez zavičaja

Duše mnogih ljudi su kao skitnice, koje nemaju nigdje svoga zavičaja. Nigdje vlastitog ognjišta, kojemu bi se u njeskobi života utekle, i na kojemu bi mogle odpočinuti i ogrijati se. Takvi ljudi nisu nikada kod svoje kuće. Uvijek su vani. Tumaraju po stranim krajevima. Živu duhovno od drugih i kod toga se često osjećaju dobro. Tako su naučili od mladosti. I nikada nisu okusili svoga vlastitoga doma.

Ali je ipak istina i to, da se nije nikada tako vruće čeznulo za duhovnim zavičajem kao danas. Ljudi oko nas, inače kršćanski uzgojeni, svaki dan postaju sve više tudi, sve hladniji, jer u njima sve više potamnjuje kršćansko osvjedočenje i kršćanska životna načela, zato je u njima još veća, dapače gorestasna, čežnja u njihovoj nutrinji za toplim zavičajem. Takva je čežnja dosada bila pretežno u mekanim, osjećajnim, a naročito religioznim dušama. Ali se u zadnjim decenijima sve više mijenjaju vanjske životne prilike, i sve više i više napada ljude lagana i čeznutljiva tugaljivost i želja, da se iz buke svijeta povuku u tišinu vlastitoga srca. Tak mnogi ne nalaze nikakva tuta u svoju nutrinu i zdvojno jadikuju: »Ja ne mogu svojoj kući, neman, više nigdje za zavičaja.« Siromašne duše bez zavičaja!

Zar nema svaki čovjek u svojim vlastitim grudima, neizgubivo i nerazorivo utočište? Ne, nema svaki. Bojazan je da to nema većina ljudi. I to zato, jer si ga nisu izgradili. I u našoj nutrinji ništa ne nastaje samo od sebe. Mnogi mogu mirne duše tužiti svoje roditelje i uzgojitelje, da im za to nisu dali nikakvih uputa.

Mnogi su prošli tolike škole, i dite se, da posjeduju svu naobrazbu svoga vremena. Ipak jedno nisu naučili da nalme nema veće životne mudrosti, nego li je ona, koja gradi duhovnu kuću u nama, u kojoj se može mirno boraviti usprkos svih životnih oluja. Nije im možda jasno da za gradnju duhovnog zavičaja nema tako svrstoga i nerazorivoga temelja kao što je vjera. I da nema trajnijeg ugaonog stupa od karaktera svladavanja sebe samoga, čednosti i poniznosti.

Istina je, da bi mnogi mogli ustati protiv svojim učiteljima i okriviti im, da im nisu dali nikakva odgovora na najvažnija pitanja osobnog života. Često se može čuti mnogo lepa lijepa, ali premalo o uzgoju srca i duše. Govori se o propadanju svjetskih povijesnih činjenica. Slave se stečena znanja i iskustva i iznašašca. Govori se o visokoj mudrosti Indijaca, o filozofiji Grka, o državničkoj mudrosti Rimljana. Ali možda premalo o elementarnim stvarima ljudske duše, a njezino zdravlje i snaga ipak su preduvjet za sretan život svakoga pojedinca i za sve narode.

To bi možda i bilo razumljivo zašto se često izobražena mladež smatra, toliko zanemarenom i ona se osjeća osamljenom. Najgore bi bilo, kad bi se u smijehom prelazilo preko toga. Oni, koji su bolji i misaoniji među tom mladeži, sami se brinu za sebe i traže duševnu hranu. Često se tuži i na to, da su s tom djekoji našli loše drugove, a tko je tome kriv? Sigurno nisu sami mladi ljudi, koji su s tim dušama kucali na vrata, ali im s davao kamen mjesto kruha, da tu glad ne uđe. Kad se bi obrazovani muževi koji su u ratu tako velike stvari izveli, u krilu svojih majka primali više i bolje ideale u svoje mlade osjećaje, ne bi se bili inače osposobili za ona velika junaštva.

Nakon prvog svjetskog rata, koji je tolike duše opustošio, morala bi biti osobita zadaća naših duševnih bližnika, da dušama svojih vjernika pomognu graditi njihovo zavičajno kraljevstvo. Mi ne smijemo doživjeti ono isto, kako je to bilo prije zadnjeg svjetskog rata, da se ne primenje ništa za ono, što čini da je ljudsko srce plemenito i religiozno. Svjetski su n[illegible]ovi naučili, da je na koncu konca vrlo važna potreba shvaćanja duša modernika.

Nama je kršćanima duša svakoga pojedinoga čovjeka svetinja. Pa tako i duša najsiromašnijeg čovjeka i najnekorisnijeg bogalja. Mi naime znademo, da ih Bog tako rado imade, da je svoga jedinoga sina za njih predao. To je kod njih to je misao, koja spasava svijet. Na njoj i po njoj se može ispraviti i podignuti čovječanstvo, koje je bolima duboko sagnuto. Ako ta misao ne vrši danas u kršćanskom svijetu nikakvo zamjetljivo djelovanje, to dolazi od opće površnosti i lakomnosti. To je stvar, kojom mora svaki sam kod sebe početi i nastojati oko toga da sebe i druge diže u svrhunaravne visine.

U nama treba da bude draga kao zjenica oka duša svakoga čovjeka, jer je svaki naš najbliži rodak, naš i Isusov brat.

Stoga treba da svaki kršćanin već u jutro promisli, da imade neumrlu dušu. I nju ne smije manje cijeniti, nego cijeni svoje tijelo, komu posvećuje toliko brige i ljubavi. Ne lutajmo svijetom naokolo

KRISTOV ZAKON PREMA STAROZAVJETNOM ZAKONU

Mnogomu se već čovjeku sigurno nametnulo pitanje: Zašto je bilo potrebno da Isus Krist donese na svijet novi ili Evanđeoski zakon, kad već postoji prirodni starozavjetni ili Mojsijev zakon?

Isus je, došavši na svijet, rekao otvoreno i jasno: »Nemojte misliti, da sam došao ukinuti zakon ili proroke. Nisam ih došao ukinuti, nego ispuniti« (Mt. 5,17). Isus, dakle, nije ukinuo starozavjetni zakon, nego mu je vratio prvotnu čistoću, usavršio ga i upotpunio.

Nakon općega potopa Bog je dopustio patrijarsima i cijelom židovskom narodu, a to je bilo dano i pogancima, da muž može imati više žena i isto vrijeme. To je Bog dao zato, da se nakon potopa svijet što prije umnoži. Kod židovskog naroda postojalo je pravo, koje je Mojsije po Božjem dopuštenju uveo, da se mogao i brak poništiti. Muž je dao ženi tako zvanu odpusnu knjigu. To je značilo, da je ženidba poništena, pa se muž mogao ponovno ženiti i žena ponovno udati. Isus je dok nuo obje ove povlastice i vratio ženidbu u njezino prvotno stanje, kakvo je bilo u raju, odnosno kakvo je bilo prije potopa, tj. ženidba je jedinstvena i nerazrešiva. To znači: u isto vrijeme može postojati ženidba samo između muškarca i jedne ženske, i ženidbena se zajednica ne može razriješiti nego samo smrću jednoga od bračnih drugova. Kad su farizeji pitali Isusa: »Smije li čovjek odpustiti svoju ženu iz kojeg mu drago razloga? On odgovori: Niste li čitali, da je onaj, koji je u početku stvorio čovjeka, kao muško i žensko stvorio ih. I reče Isus: Zato će čovjek ostaviti oca i mater i prionut će za ženu svoju, i bit će dvoje jedno tijelo. Tako, dakle, nisu više dva, nego jedno tijelo. Što je, dakle, Bog združio, čovjek neka ne rastavlja«. A kad su farizeji pitali: Zašto, dakle, Mojsije zapovijedi, da se da ženi rastavno pismo i da se odpusti? »Isus odgovori: »Mojsije je vama dopustio odpuštati svoje žene radi vašega tvrdoga srca, ali isprotetka nije bilo tako« (Mt. 19,3 i dalje). Ovdje je Isus jasno rekao, da se ženidbena ustanova vraća u svoje prvotno stanje, t. j. da je jedinstvena i nerazrešiva. Prema tome je isključeno mnogoženstvo i mogućnost poništenja braka, osim kad jedna stranka umre.

Isus je svojim zakonom usavršio starozavjetni zakon naročito time, što je posebno naglasio zakon ljubavi, koji ide tako daleko, da obuhvaća i ljubav prema neprijatelju. U svom glasovitom govoru na gori rekao je Isus: Čuli ste, da je kazano: ljubi bližnjega svoga, a mrzi neprijatelja svoga. A ja vam kažem: »Ljubite neprijatelje svoje (činite dobro onima, koji na Vas mrze) i molite se za one, koji Vas progone (i klevecu), da budete sinovi Oca svoga nebeskoga, koji čini, da sunce Njegovo izlazi nad zlima i dobrima, a daje kišu pravednima i nepravednima« (Mt 5,43-45). A u svom oproštom govoru na Zadnjoj večer reče Isus: »Novu vam zapovijed dajem: da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja Vas ljubio, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi poznati, da ste moji učenici, ako budete imali ljubav među sobom« (Iv 13, 34-35).

Isus je i upotpunio starozavjetni zakon. Osnovao je svoju Crkvu. To je duhovno društvo, u koje spadamo svi mi, koji smo kršteni i priznajemo vrhovnom glavom Svetoga Oca Papu. Isus je ustanovio sedam svetih sakramenata, po kojima kao po sedam rijeka izlijeva Bog na svijet svoje milosti. A napose je upotpunio zakon time, što je na svijet donio tri zavjeta: zavjet dragovoljnog siromaštva, zavjet savršene čistoće i zavjet potpune poslušnosti — kako se to vrši u redovništvu Katoličke Crkve.

Kristov je čudoredni zakon tako savršen, da je Kant rado priznao: »Ni danas ne bi razum upoznao općih čudorednih zakona, da ih nije kršćanstvo već prije u potpunoj čistoći učilo« (Jakobt: Werke III 332). Jednako veli Goethe: »Ma kako duševna kultura napredovala i duh se ljudski usavršavao, iznad visine i čudoredne kulture kršćanstva, kako nam svijetli u Evanđelju, ne će se nikada doći« (Eckermann: Gespräche mit Goethe).

rastresenj kao da nemamo ništa važna činiti Ne smijemo se dati vitlati od svakoga vjetra i mišljenja i bacati ovamo i onamo. Malo kršćanskih misli, ako ih duboko premislimo, dosta je, da riješimo životna pitanja i dvojbe, ako se svojom dušom posavjetujemo o njima. Budimo svaki dan sabrani makar i najmanje vrijeme u tišini svoje duše, da Bog može doći k nama.

NJEMAČKI KATOLIČKI EPISKOPAT na svojoj zadnjoj konferenciji u Fuldi je zaključio, da odobri osnivanje Centralnog vijeća njemačkih katoličkih organizacija. Ovo vijeće ima zadatak, da uskladi djelatnost raznih katoličkih organizacija ne dirajući pri tom u njihovu samostalnost. Biskupi Speyera, Fr[illegible]e, Münstera, Würzburga zastupali će episkopat u ovome vijeću. Prvi zadatak ovoga vijeća će biti organizacija Katholikentaga (Katoličkog dana), koji će se ove godine održati u zapadnom Berlinu.

U ERITREJSKOM GRADU ASMARI na svečanu način je proslavlen jubilej Kalcedonskog Sabora zadnje nedjelje, 1. stopada t. j. na blagdan Krista Kralja. Prije podne je apostolski vikar msgr. Luigi Marmoni, održao svečani pontifikal uz biskupsku asistenciju msgra Jakova Gebrejezusa, apostolskog administratora katolika koptskog obreda u Eritreji. Poslije podne je održana svečana teoforočna procesija, kojoj je sudjelovalo mnoštvo vjernika, dok je velik broj muslimana pratio procesiji pravio špalir. Prostrana asmarska katedrala bila je premalena da primi sve vjernike, koji su sudjelovali ovoj proslavi, pak je zaključna pobožnost na kraju procesije morala biti održana na trgu pred katedralom.

U MONTEVIDEU je održan internacionalni kongres ženskih organizacija Katoličke akcije latinske Amerike. Kongresu je prisustvovalo 1200 delegata.

GOSPA LORETSKA U VARAŽDINU

O. Martin Szentiványi, D. I. u svojoj »Dissertatio paralipomenica« od g. 1689. među čudotvornim slikama i kipovima Majke Božje u Hrvatskoj navodi i kip Majke Božje Loretske u Varaždinu. Njega spominje i naš O. Antun Kanižlić, D. I. u svom »Utočištu Bl. Dj. Marija« od g. 1759., pače pripovijeda i slučaj obraćenja nekog velikog grešnika iz Njemačke pred tim kipom g. 1650. Taj kip kao čudotvoran spominje i »Kat. List« god. 1858., str. 161., kad izvješćuje o pučkim misijama, koje su završile nošenjem toga čudotvornog kipa u procesiji.

Čudotvorni kip sve do pred kratko vrijeme nalazio se je u kapeli crkve nekoć OO. Isusovaca u Varaždinu. Varaždinskim Isusovcima sagradio je samostan i crkvu njihov veliki dobročinitelj grof Gašpar Drašković. Crkva je predana službi Božjoj 31. VII. 1646., a posvetio ju je 28. V. 1656. zagrebački biskup Petar Petretić. Nešto prije g. 1660. za čudotvorni kip podigla je ta crkvu posebnu kapelu grofica Magdelena Drašković rod. Nadažti.

Nakon dokinuća Družbe Isusove g. 1773. samostan i crkva pripali su Pavlinima, a kad su g. 1786. i oni bili dokinuti, upotrebljavali su se u državne svrhe, dok nije g. 1797. crkva opet povraćena službi Božjoj. Do konca drugoga svjetskog rata služila je za bogoslužje gimnaziji, pa se radi toga i zove gimnazijska crkva. God. 1818. uništio je grom krov crkve, te se i danas vidi u loretskoj kapeli jarak, kojim je grom prošao.

Čudotvorni kip Gospe Loretske bio je nekoć mnogo štovan, što potvrđuju mnogobrojni zavjetni darovi, koji su mu bili poklonjeni. Samo g. 1787. spominju se 153 zavjetna dara od voska, 2 od srebra, svijeća teška 6 funti, svilena kazula, sviđeno odijelo za čudotvorni kip. Odijela su bila više puta poklonjena, a tako i drugi predmeti. God. 1699. neka dobročiniteljica darovala je zlatnu krunu urešenu dragim kamenjem. Spomenuta grofica Drašković oporučno je ostavila kapeli svotu od 1000 forinti i za kip 2 zlatne krune urešene dragim kamenjem.

Kapela Gospe Loretske dosta trpi od vlage. Radi toga čudotvorni kip ne nalazi se više u njoj, nego u — Gradskom muzeju! On tamo ne spada. Treba ga staviti na drugo prikladno mjesto u toj ili kojoj drugoj crkvi ili kapeli, kamo čudotvorni kip spada.

Prošle godine navršilo se 300 godina od prve velike milosti, postignute preko toga kipa. Ova važna zgoda kao i čast Majke Božje traže, da se čudotvorni kip povrati javnom štovanju, da bi Majka Božja i unaprijed mogla dijeliti milosti svojim štovateljima, koji Je pred njima budu u pomoć zazivali.

U LIMI, glavnom gradu Peru-a, obavljeno je 7. listopada pr. g. svečano krunjenje kipa Majke Božje Karmelske, poznatog pod imenom »de la Legua del Callao.« Krunjenje je obavio nadbiskup Lime, kardinal msgr. Juan Gualberto Guevarat, a kumovalj su predsjednik peruanske republike sa suprugom. Ovoj svečanosti je prisustvovao veliki broj vjernika iz cijele Republike.

PODLISTAK

ŠIRENJE LAŽNOG STROSSMAJEROVA GOVORA

Pod kraj g. 1949. počela se u Istri širiti brošura »Starokatoliška cerkov«, izd. Škofijski urad, starokatoliške cerkve, Maribor 1949. U toj brošuri nalazi se na str. 13.—30. tekst lažnoga govora proti papinoj nepogrešivosti, koji se podnijete biskupu Josipu Juraju Strossmayeru, da ga je izrekao na Vatikanskom saboru 2. VI. 1870. Izvatke teksta toga lažnog govora donio je i zagrebački »Vjesnik« od 4. II. 1952. u članku »Strossmayer i Vatikan«, povodom godišnjice Strossmayerova rođenja, koji je napisan vrlo prozirnom nakanom, da među čitaocima pobudi nepovjerenje prema katoličkoj crkvenoj upravi, a napose prema njezinu vrhovnom predstavniku. Simptomatična je pojava, gdjegod se pokrene sa strane protivnika katoličke Crkve lažna jača navala ili gibanje, da posižu za ovim lažnim govorom, unatoč toga, što je već toliko puta naučno utvrđeno, da taj lažni govor nikad nije potekao iz usta biskupa Strossmayera.

Svima onima, kojima je ozbiljno stalo do istine, mogu se uvidom u Mansi-Petitovo izdanje zbirke koncilskih akata (svez. 52, str. 391.—440.) Vatikanskog crkv. sabora uvjeriti, da je govor, što ga je biskup Strossmayer održao dne 2. VI. 1870. na vatikanskom crkvenom saboru sasvim različit i da nema ni sjenke usporedbe s onim lažno podmetnutim Strossmayeru. G. 1929. priredio je dakovački profesor Andrija Spiletak izdanje Strossmayerovih govora na vatikanskom crkvenom saboru, i to na latinskom jeziku, kako je i biskup Strossmayer na vatikanskom saboru izrekao s usporednim hrvatskim prijevodom. Iste godine izdao je i prof. dr. J. Oberški latinski tekst tih govora prema kritičnoj Mansijevoj kolekciji akata vatikanskog crkvenog sabora, dodavši im uporedo hrvatski prijevod. Pravi dakle tekst Strossmayerovih govora na vatikan saboru nije danas više nikakva tajna. Ali širiteljima lažnoga Strossmayerova govora nije stalo do povijesne istine, pa tako ni piscu spomenutog članka u »Vjesniku« od 4. II. 1952.

Spomenuti lažni govor pojavio se najprije kratko vrijeme nakon zasjedanja vatik. sabora u Firenzi u Italiji pod naslovom »Papa i evanđelje«. Biskup Strossmayer objelodanio je 20. XII. 1871. izjavu u »Volkszeitung« i »Osservatore Romano«, da je taj spis lažna izmišljotina. Kad se nakon toga taj lažni govor i kod nas počeo širiti na njemačkom i hrvatskom jeziku, Strossmayer je 18. III. 1872. dao pismenu izjavu biskupu Fessleru, kao bivšem tajniku vatik. sabora, koja glasi ovako: »Vi znate, kao što i svi drugi, koji su bili u saboru, da ja nisam nikada držao takvoga govora, kakav mi se podmeće. Moja su načela skroz protivna onima, što ih razvija spomenuti govor. Ja sam sebi svijestan da nisam nikad ništa rekao, što bi moglo oslabiti ugled svete Stolice, ili što bi moglo ikako škoditi jedinstvu sv. Crkve. Ja vam dajem, prešasni gospodine vlast, poslužiti se ovim listom, kako vas je volja«.

Kad se taj lažni govor toko g. 1889. i 1890. počeo širiti i u Americi i Njemačkoj, izjavio je biskup Strossmayer biskupu Maes-u u Sjev. Americi u pismu od 18. VI. 1889. i nadbiskupu brüxenskom u pismu od 19. VII. 1890., da mu je pisao neki svećenik iz Buenos-Aires-a u Južnoj Americi, kako je neki otpali svećenik bio pisao toga lažnoga govora, te je na samrti zamolio svog ispovjednika, neka umoli u njegovo ime biskupa Strossmayera za oproštenje. Tom prigodom biskup Strossmayer u svom pismu biskupu Maes-u izrijekom kaže »Volim tisuću puta umrijeti, negoli igda ma samo i najneznatnije povrijediti Crkvu i njezinu vrhovnu glavu. Za ovo uvjerenje pripravan sam i krv svoju proliti« — U istom listu ispovijeda svoju vjeru riječima: »Papa, nasljednik sv. Petra, zamjenik je na ovoj zemlji samoga Isusa Krista, Boga i Spasitelja našega. On je otac sviju vjernih, vr-

Nedjelja Šezdesetnica

17. II. 1952.

Današnje sv. Evanđelje (Luka 8,4—15) donosi Isusovu priču o sijaču, i kako mu je kod sijanja sjeme palo na razna mjesta, kraj puta, na kamen, u trnje i u dobru zemlju. Samo je ovo zadnje sjeme donijelo obilan plod, a ostala su bila neplodna. Isus tumači priču: Sjeme je riječ Božja. Ono kraj puta — dolazi đavo i odnosi ga; ono na kamen, to su kušnje, koje su kod slabih jače od riječi Božje; ono u trnje, to su brige, bogatstvo i naslade života, koje uguše riječ Božju; a ono na dobru zemlju, to su oni, koji slušaju i postojano vrše riječ Božju, te donose plod.

1. »Iziđe sijač«. Sijač je Bog, koji je govorio preko Mojsija, Proroka i Apostola, te su Mu riječi popisane u Sv. Pismu. Sijač je Isus Krist, koji je za vrijeme svog zemaljskog života propovijedao riječ Božju, a danas nam govori u našoj savjesti. Sijači su bili Apostoli, koji su po svemu svijetu širili sv. Evanđelje. Sijači su danas svećenici i misijonari, koji navještaju riječ Božju i vjernicima i nevjernicima. Sijač je svaki od nas, koji u svojoj najužoj okolici propovijeda riječ Božju svojim najbližima, a napose su to roditelji, koji svoju djecu uče kršćanski nauk. Danas treba da roditelji osobito nastoje, da usade u srca svoje djece sjeme riječi Božje. Neka s učenjem spajaju i molitvu, pa će Gospodin njihov trud blagosloviti obilnim plodom.

2. »Jedno pade kraj puta«. To su oni, koji slušaju, no dolazi đavo i uzima riječ iz njihova srca, da ne bi povjerovali i spasili se. Njihovo je srce povezano sa zemaljskim stvorovima, otvoreno svim pomislima svakidanjeg života, koje poput putnika po putu gaze sva njihova dobra nadahnuća. Zato nemaju volje za pobožnost, molitva im je dosadna. Ogradi put, koji vodi u tvoje srce, da nitko nezvan ne može njime proći. Čuvaj ga samo za Božjeg putnika.

3. »Drugo padne na kamen«. To su oni, koji u vrijeme kušnje odpadnu. Kameno srce je već otvrdnulo u lošim navikama, priviklo da živi sjetilnim životom. Božje istine ne mogu da puste dublji korijen, smeta im zemaljska sklonost, strah, obzir. Takvi ljudi samo počinju a ne nastavljaju, s početkom i svršavaju. Sta češ reći gospodaru, kad dođe, da s njive tvoga srca ubere plod? Nastoj da se ostaviš loših navika.

4. »Jedno padne na trnje«. To su brige, bogatstvo i naslade. Dan i noć zauzeti poslovima, brige im preko glave. Nemamo vremena za sebe, ni za Boga. Škola, ured, tvornica, briga za obitelj... gdje mi je vrijeme za nadnaravne istine? A ipak nadnaravne istine donose smirenje i red u Tvoju dušu. I posao postaje pod njihovim uplivom lakši i brige jednostavnije. Mi gubimo živce, jer se oslanjamo na sebe. Oslonimo se na Boga, pa će nam sve biti jednostavno i lako.

HOLANDSKA KATOLIČKA OMLADINSKA ORGANIZACIJA broji ukupno 850.000 članova. Od toga omladinska radnička organizacija ima 50.000 članova omladinska seljačka organizacija 25.000 članova, katolička studentska organizacija 4.500 članova, a katoličke sportske organizacije 74.000 članova.

Sv. FLAVIJAN

Spada među slavne borce za čistoću katoličke vjere. U srpnju 446. g. bio je izabran za carigradskog patrijarku. U to je doba u Carigradu živio arhimandrit Euthihje. On se istakao u borbi protiv Nestorijeva krivovjerja. Carigradski patrijarh Nestorije učio je, da su u Kristu dvije osobe; Sin Božji, rođen od Boga Oca, i sin čovječji, rođen od Djevice Marije, i da je zato Presveta Djevica samo Kristorodica, a da nije Bogorodica. Opći crkveni sabor u Efezu g. 431. osudio je ovo krivovjerje i izrekao, da je u Kristu samo jedna osoba, i to druga božanska osoba Sina Božjega, koji je u svojoj osobi sjedinio božansku i čovječansku narav. Zato je ona osoba, koju je rodila Prečista Majka, uistinu Sin Božji i pravi Bog, pa je stoga i Djevica Marija prava Bogorodica.

Euthihje je upao u drugo protivno krivovjerje, kojemu je bio začetnik aleksandrijski patrijarka Dioskur. On je učio, da je u Kristu ne samo jedna osoba nego i jedna narav i otuda ime ovog krivovjerja: monofizitizam. Nestorijevo je krivovjerje prvi otkrio Eusebije, tada još laik. On je otkrio, već kao biskup u Dorileji, i Euthihjevo krivovjerje. Svim je silama nastojao da svoga suborca i prijatelja Euthihja dovede na pravi put. Ali mu to nije uspjelo.

God. 448 održavao se u Carigradu crkveni sabor od oko 20 biskupa. Predsjedao je patrijarka Flavijan. Tu je Eusebije optužio Euthihja zbog krivovjerja. Euthihje je bilo osuđen i izopćen iz Crkve. Ali carski dvor je stao na stranu Euthihja, a protiv patrijarka Flavijana. I zato je dvor tražio, da se sazove opći crkveni sabor.

G. 449. u kolovozu sastali su se biskupi u Efezu. Predsjedao je Dioskur. Nečuvenim nasiljem pristaše Euthihjevi su osudili Flavijana i Eusebija i izopćili ih iz Crkve. Dioskur je pozvao vojnike, koji su zlostavljali sv. Flavijana. Od zadobivenih rana on je i umro u Hipepi dne 11. kolovoza 449. Kad je papa sv. Leon I. Veliki čuo, što se dogodilo u Efezu, nazvao je to »razbojstvom« pa se to do danas u crkvenoj povijesti naziva »efeškim razbojstvom« (latrocin um Ephesinum).

G. 451. sastao se u Kalcedonu opći crkveni sabor. On je osudio ubojice sv. Flavijana, a njega je upisao u listu Svetaca. Sv. Pulherija prenijela je njegove sv. moći u Carigrad i smjestila uz grob sv. Ivana Zlatoustega u bazilici Svetih Apostola. Papa sv. Leon Veliki je rekao, da su Flavijanove kreposti, skromnosti i poniznosti zaslužile, da on bude uzdignut na slavu mučenika. Crkva slavi njegov spomen na dan 18. veljače.

Prošle je godine 1951. po cijelom katoličkom svijetu svečano proslavljena 1.500 godišnjica Kalcedonskog sabora, na kojem je izrečena katolička nauka, da je u Kristu samo jedna osoba, i to druga božanska osoba — Sin Božji, a dvije narav, božanska i čovječanska, koje su nepomiješane i nerazrješive sjedinjene u Kristovoj osobi.

Korak, koji se ne čini nasumce

Glasoviti istraživač prirode i izumitelj André Marie Ampère otkrio je mnoge fizičke zakone. Mladenačke godine je proveo daleko od Crkve i vjere.

Godinama nije obavio svoju uskrsnu dužnost, pa ni kad se oženio, nije ga pobožna supruga mogla skloniti, da o Uskrsu kleikne u ispovijedaonicu.

Ali da njezine riječi nijesu bile uzaludne, dokazuju ove rečenice iz pisma, što ga je pisao, kad je bio privremeno odsutan od kuće: »Otkako sam Te ostavio, stalno mislim na ono, što Ti hoćeš od mene. Ti ne znaš, koliko to razmišljanja stoji kraj moga duševnog raspoloženja... Ja taj korak smatram najvažnijim od svih. Mogu li ga izvesti samo tako, nasumce, pa da onda i dalje živim, kao da se ništa nije dogodilo?«

Njegova dobra supruga i majka molile su i opominjale dalje i konačno su bile uslišane: Ampère se odlučio na opću ispovijed cijeloga života. Svome dnevniku povjerio je kratke, ali sadržajne rečenice:

Subota 28. svibnja: »Kod velečasnog Lamberta na ispovijedi«.

Ponedjeljak 6. lipnja: »Apsolucija.« — »Odrešenje«.

Utorak 7. lipnja: »Ovaj je dan odlučio o ostalom mojem životu«.

Da ova rečenica nije bila prazna frasa, dokazao je sav budući život velikog učenjaka: bio je i ostao čvrst vjernik, praktičan katolik do konca života (10. VI. 1836.).

U JAPANU na katoličkom sveučilištu Nausantu nedavno je blagoslovljena i data na upotrebu nova slušaonica i nova knjižnica. Slušaonica ima mjesta za 1.000 osoba, a knjižnica ma 100.000 knjiga. Ovim sveučilištem upravljaju redovnici Družbe Riječi Božje.

Brak kod primitivnih naroda

O. Josip Hoffmann, isusovački misionar, koji je preko 37 godina živio među primitivnim plemenom Munda i koji je napisao opsežnu i dragocjenu »Mundansku Enciklopediju« u 15 svezaka, pripovijeda nam ovaj interesantan događaj: Jednoga dana o. Hoffmann reče grupi svojih Munda: »Slušajte malo, šta o vama misle učeni europejci«. Zatim im prevede, što piše neka engleska knjiga o tome, kako kod plemena Munda ne postoji vjera u Boga niti u besmrtnost duše. Jedan od prisutnih urođenika prekide o. Hoffmanna pitanjem: »Oče, tko je taj, koji je napisao tu knjigu?« Na odgovor misionara, da je pisac knjige glasoviti učenjak, urođenik odgovori: »Ako je to zaista učen čovjek, kako je onda mogao pisati takve stvari? Ne može postojati bilo koji čovjek, koji ne bi znao, da Bog postoji«.

Etnolozi Morgan i Mc Lennan zamislili su skalu razvitka ustanove braka. Jedna je skala sadržavala šest, a druga četiri stepena. Ali uvijek se započimalo promiskuitetom spolova t. j. vezom, koja nije imala ništa od braka, a završavala jednoženstvom poslije stepena mnogoženstva.

Moderna etnologija, koja se temelji na dokumentiranim proučavanjima, a ne na predpostavljenim zasadama, sjajno je dokazala nekspravnost ove teorije, preokrenuvši spomenutu razvojnu skalu Morgana i Mc. Lennena. Ustanovljeno je, da kod etnoloških najstarijih naroda po pravilu postoji jednoženstvo i da se kod njih brak smatra skoro nerazrješiv; vrlo se štuje bračna vjernost do smrti; razvod ili ne postoji uopće ili je vrlo rijedak; brakolomstvo se vrlo često kažnjava smrću. Ovo je sve u suglasnosti s njihovom religijom, koja izrično potvrđuje, da je brak Božja ustanova, koju je Bog utemeljio poslije stvaranja muškarca i žene, prvog ljudskog para, ili pak, kao što tvrde Pigmejci iz Gabuna, poslije stvaranja više ljudi, ali uvijek u parovima.

Engleski pukovnik Man, koji je temeljito poznavao Anamničane, pošto je njima proveo 13 godina proučavajući njihov život i njihovu povijest, pisao je, osvrćući se na pogrešne tvrdnje Belehera: »Daleko je od Anamničana, da oni smatraju brak kao neki privremeni ugovor, koji bi se mogao raskinuti po volji jednog ili drugog bračnog druga. Nikakva razlika u karakteru, kao ni bilo koji drugi razlog ne mogu biti uzrokom razrješenja braka. Dok su dvoženstvo, mnogoženstvo ili mnogomužtvo i razvod stvari, koje su Anamničanima nepoznate, vjernost do smrti nije izuzetak, nego pravilo i sporovi među supružnicima, koji su uostalom rijetki, vrlo se lako rješavaju intervencijom ili bez intervencije prijatelja«. Brakolomstvo Anamničani smatraju vrlo teškim zločinom, tako teškim, da izaziva srdžbu Božju.

Kod pripadnika plemena Semang supružnici su vezani na uzajamnu vjernost. Brakolomstvo je vrlo rijetko, a kažnjava se smrću ili pak novčanom kaznom, koja je jednaka onoj, koja se plaća za ubivstvo čovjeka. Isto je stanje i kod Negrita s Filipina, Vedda na Ceylonu, južnih Australijanaca i brazilskih Karaja. Kod ovih zadnjih muž, koji otpusti ženu, ne može se ponovno ženiti, osim ako mu prva žena obolj od neizlječive bolesti ili je vrlo stara. Kod bambitskih Pigmejaca iz Iture u Africi čini se, da razvod nije tako rijedak kao kod ostalih primitivnih naroda, pošto postoji nekoliko razloga razvoda, od kojih je najčešći neizvršenje obaveze. Kada se naime sklapa brak između pripadnika dvaju socijalnih grupa, onda se muževljeva grupa obvezuje, da socijalnoj grupi mlade dade u zamjenu jednu djevojku u zamjenu za mladu. Ako se propusti dati ova naknada, dolazi do razvoda. Ovo je međutim prisilni razvod, koji ne ovisi od volje supružnika, nego ga uređuje socijalna grupa i dolazi vjerojatno od crnačkog upliva. Inače ovi pigmejci zahtijevaju apsolutnu vjernost među supružnicima i preljub je kod njih złočin, koji može dovesti i do ubivstva. Najviše Biće zabranjuje brakolomstvo i preljubnika kažnjava bolešću, gromom ili pak na kakav drugi način. Brak se sklapa po uzajamnoj simpatiji i među supružnicima vrlo često postoje istinski međusobni osjećaji, koji dovode do ljubomore. Lako je uslijed toga razumjeti, da također i kod ovih naroda razvod braka ne može biti pravilo, nego samo izuzetak, koji se ne slaže s njihovim idealima moralnog i religioznog života.

---

hovni pastir stada Gospodnjega, on je nepogrešivi učitelj sviju ovaca i jaganjaca u Crkvi Božjoj.«

Može li biti jasnijega svjedočanstva, nego li je ovo, kako je Strossmayer priznavao nauku o papinoj nepogrešivosti, i o njegovoj nepokolebivoj vjernosti katoličkoj Crkvi?

Da Strossmayer nije pomišljao ni na kakvi raskol u Crkvi, neka nam kao dokaz posluži i ova crtica, što nam je iz života biskupa Strossmayera priopćuje dr. Iso Kršnjavi. U br. 35 »Katoličkog lista« god. 1924. piše naime pod naslovom: »Biskup Strossmayer i starokatolicizam« ovako:

»Imao sam ovih dana priliku, da se sa dva odlična bogoslova razgovaram o starokatoličkom pokretu, koji se je kod nas razmahao. Gospoda me pitaše: nije li se glasoviti govornik na vatikanskom koncilu ikada samnom povjerljivo razgovarao o konsekvencijama njegova držanja na koncilu. Kazao sam na to gospodi, što mi je naš veliki biskup pripovijedao u savezu s tim pitanjem, a oni me zamolše, da to u novinama dadem, jer da je sada vrlo aktuelno.

Ispunjam tu želju, te ću saopćiti jedan doživljaj biskupa Strossmayera, koji mi je on sam kazivao, znajući da će mnoge to zanimati.

Biskup bosanski i srijemski — kako se je đakovački biskup najradije potpisivao — pripovijedao mi je ovo:

— Bilo je neposredno iza koncila, kad sam se vozio kući. U željezničkom sam se kupeju našao s dva francuska svećenika, koji me nisu prepoznali, jer sam bio u svom jednostavnom putničkom odijelu.

Ova dva gospodina razgovarala su se živahno o koncilu pa i o mojemu istupu tamo u raspravama. Činio sam se nevješt, ali sam pozorno i s velikim interesom pratio njihov razgovor. Počeli su govoriti o tome, ne će li Strossmayer, kao voda opozicije, provesti raskol u katoličkoj crkvi. Bili su vrlo zabrinuti.

Stoga sam se umiješao u njihov razgovor.

— Oprostite, rekoh, da si dozvoljavam protusloviti vašim predpostavkama. Ja poznam prilično dobro biskupa Strossmayera, pa vam mogu za stalno reći, da on ne će uzrokovati raskola u crkvi.

Oba su Franceza vrlo pozorno slušala moja razlaganja i mi stigosmo blizu štacije, gdje nam se je valjalo rastati, jer su ona dvojica sama krenula u Francesku, a ja pako kući.

Tada rekoh:

— Izvinite, gospodo, da sam si dozvolio šalu pa sam se incognito umiješao u vaš razgovor, a da vam se nisam predstavio. Moja je dužnost predstaviti vam se:

Ja sam biskup Strossmayer.

Oba su svećenika bila uvelike iznenađena i oduševljena, stali su mi cjelivati ruke, a ja sam ih ogrlio. Rastadosmo se srdačno, kao da smo davni prijatelji.

Kratko vrijeme iza moga dolaska u Đakovo, dobio sam franceske novine, u kojima su ona dva svećenika opisali kako su se samnom sastali te su naš razgovor — za me u vrlo laskavoj formi saopćili i svoje čitatelje umirili glede bojazni, da bi ja mogao provesti raskol u crkvi, na što nisam nikada ni mislio.

Ja sam vršio samo svoju dužnost, kada sam potaknuo temeljitu diskusiju pitanja, koje je bilo na dnevnom redu koncila, pa sam svoje stanovište branio, dok se je o tom pitanju raspravljalo.

Zapitao sam na to:

Preuzvišeni gospodine, da Vas izaberu za papu...

Biskup me prekine oštro:

To je isključeno...

Ja ga pako zamolih, da tu nemogućnost akademično predpostavimo kao da je moguće — pa da mi kaže: bi li dogmu o nefalibilitetu pape još jedanput dao raspravljati:

Biskup na to odgovori:

To sigurno nebih. Stvar je riješena; nijedan papa ne bi na tomu mogao ništa mijenjati, pa ni ja.

To i toliko mi je o toj stvari pričao veliki biskup.

Evo ovako je mislio veliki biskup Strossmayer. On je bio prije sabora u dobroj vjeri protiv papine nepogrešivosti, ali poslije se pokorio kao pravi katolik.

Prije saborskog zaključka svakome je slobodno iznositi svoje misli i protivno mišljenje. Poslije saborskog zaključka prestaje pravo na oporbu, jer svaki katolik znade, da je pojedini biskup pogriješio, ali ne može da pogriješi čitav apostolski zbor t. j. većina biskupa sa svojom glavom-papom. Strossmayer je za ovo kršćansko i katoličko načelo znao i zato se pokorio.

Na adresu pak starokatolika u vezi s biskupom Strossmayerom mogli bismo reći ovo:

Ako se oni pozivlju na Strossmayera, dok je u dobroj vjeri govorio protiv papine nepogrešivosti, neka ga slijede i u ovoj njegovoj ispovijesti: »Ja vjerujem u jednu jedinu svetu katoličku i apostolsku Crkvu«. Nezabludivost Crkve i nezabludivost pape jedna je te ista stvar, niti je kome na svijetu dano razdvojiti u Crkvi Božjoj tijelo od glave, niti glavu od tijela«. Neka ga slijede i u ovoj njegovoj izjavi: »Ljubimo cijelom dušom i tijelom, privrženi i poslušni budimo svetoj rimskoj Stolici i Svetomu Ocu papi; jer ako je, kao što jest, sveta i neoporeciva istina, da bez Crkve Božje nema Isusa, nema vjere — onda je isto tako sveta i neoporeciva istina, da bez svete rimske, apostolske Stolice i bez sv. Oca pape nema i ne može biti prave Crkve Božje«.

Kruženje zvijezda

Motreći zvijezde opažamo, da se pomalo svod nebeski giba od istoka na zapad, da se čitava nebeska kugla okreće oko nebeske osovine, koja u pravcu spaja oba nebeska pola i prolazi polovima zemaljske kugle, što miruje u sredini sfere. Zvijezde su među sobom, uvijek u istom raznaku i stoga se zovu **zvijezde nekretnice ili stajaćice**. One se sve skupa okreću oko nebeske osovine i opisuju, od istoka na zapad, savršene i usporedne kružnice, u posve jednoličnu gibanju, koje za sve traje jedan **zvjezdani dan.**

Zvijezde, koje se nalaze na nebeskom ekvatoru, opisuju najveće krugove, a što je koja zvijezda sjevernu ili južno udaljenija od ekvatora (polutnika), opisuje sve manji krug, tako da točke na nebeskim polovima uopće ne opisuju krugove, već stoje nepomične. Tako zvijezda **Sjevernjača** (Polarna), koja se nalazi sasvim u blizini pola, opisuje tako mali krug, da se uopće ne primjećuje njezino gibanje prostim okom. Zato je mi vidimo na sjevernoj strani neba uvijek na istom mjestu. Lako ju je otkriti u prirodi na ovaj način: okreni se prema sjevernoj strani horizonta, pa opiši u misli po nebeskom svodu od zenita nad glavom do sjeverne točke horizonta kružni luk i naći ćeš gotovo u sredini toga luka osamljenu sjajnu zvijezdu 2. veličine. To je Polarna zvijezda. U nekim jog našim krajevima pastiri daju vrlo lijepo ime **»Stojna«.**

Zvjezdani dan — vrijeme dok t. zv. proljetna točka ili ma koja zvijezda nekretnica opiše svoj krug po nebeskom svodu — traje 23 sata 56 minuta i 4.1 sekunde građanskog vremena, dakle on je nešto kraći od dana, što ga pokazuju naše ure građanskog života. Poradi toga sagrađene **su posebne astronomske ure zvjezdanog vremena**, koje se pokazaše osobito zgodne, da nam u tančine pokažu svu harmoniju u gibanju zvijezda nekretnica.

Ako je vrstan majstor načinio na pr. dobru uru njihalicu, koja ide po zvjezdanom vremenu, pa njihalo udara **sekunde**, mora ta ura ama na dlaku točno udariti 86.400 puta (toliko naime sekunda ima 1 dan), dok proljetna točka, ili bilo koja zvijezda nekretnica opiše svoj krug, dok ponovno dođe u meridijan našega stajališta, odnosno u koju drugu fiksiranu točku. Spomenuta proljetna točka je jedna osobita točka na nebeskom svodu, u kojoj se naše Sunce nađe, kad se astronomski počinje proljeće. Kad proljetna točka kulminira (nalazi se na najvišoj točki u meridijanu), onda se započima zvjezdani dan i astronomska ura pokazuje 0 h (nula sati) zvjezdanog vremena.

Sunce nade zlatno nije zvijezda nekretnica kao druge, nego pored dnevnog kruženja, ono poput kakvog kukca puza po krugu ekliptike na istok, bez časa stanke, kroz svih 12 zvijeđa zodijaka i prevali taj put baš za godinu dana. Kako Sunce po ekliptici mili na istok, dnevno oko 1 stupanj, jasno nam je, da će ono nešto više vremena trebati, nego zvijezda nekretnica, da se vrati u meridijan našega mjesta. Sunčev je dan duži od jednog zvjezdanog dana za 3 minute i 55.9 sekunda. Mi se, naravno, ravnamo u našem životu po Sunčevu vremenu, jer je ono vladalac svega života na našoj Zemlji.

Sunce dakle za nas motrioce sa Zemlje neprestano mijenja tečajem godine svoj stan, prelazeći iz jednog zvijeđa u drugo i ono je — lutalica. Koja su to zvijeđa odlikovana time, da služe Suncu kao rezidencije (mjesta, u kojima prebiva vladalac)? Evo ih: ljetnoga su polugodišta (od 21. ožujka do 23. rujna): Ovan, Bik, Blizanci, Rak, Lav i Djevica; zimnjega su polugodišta (od 23. rujna do 21. ožujka): Vaga, Štipavac, Strijelac, Jarac, Vodenjak i Ribe. Dvanaest ih je na broju i u svakome Sunce boravi od prilike mjesec dana, idući od dana u dan po jedan stupanj, uvijek dalje na istok po savršenoj kružnici: ekliptici.

Kao što Sunce, tako i **Mjesec**, pratilac naš, ide po istoj gotovo kružnici, ali 12 puta većom brzinom, te je svu obiđe za 1 mjesec dana. I **planeti** se gibaju po zodijaku posve blizu ekliptici i uopće idu od zapada na istok, ali se gdjekada na neko vrijeme vraćaju natrag na zapad. Od ih svjetova našega Sunca, naši su praoci poznavali samo njih pet: Merkura, Veneru, Marsa, Jupitera i Saturna. U novom vijeku otkriveni su još: Uran, Neptun i najnoviji Pluton. Merkur i Venera nikada se ne udaljuju daleko od Sunca, a ostali se kreću daleko po cijelom zodijaku.

To je prividno gibanje nebeskih tjelesa, kakvo se ukazuje nama sitnim motriocima s leteće Zemlje, koja je i sama jedan mali đlan, planet, u obitelji našega Sunca.

Iz katoličkog svijeta

APOSTOLSKO PISMO KATOLIČKOM EPISKOPATU I VJERNICIMA U KINI. Dne 18. I. 1952. upravio je Sv. Otac Papa Pijo XII. apostolsko pismo katoličkom episkopatu, svećenicima i vjernicima u Kini. Sv. Otac izražava u njemu svoju očinsku sućut, kao vrhovni poglavar Katoličke Crkve, patnjama, što ih trpe kineski katolici uslijed vjerskih progona, te ih bodri neka ostaju nepokoleb vo vjerni Kristovoj Crkvi. Njihova mučeništva sjeme su kršćanstva. Kristova Crkva pobjeđuje svoje progonitelje svojim patnjama. Apostolsko pismo završava toplom molitvom da Bog udjeli kineskim katolicima milost hrabrosti i postojanosti u vjeri s podjelom papinskog blagoslova. Prije 25 godina posvetio je Papa Pijo XI šest prvih uređenih biskupa Kineza, da im povjeri upravu biskupija u njihovoj zemlji, a jedan od njih odlikovan je i kardinalskim dostojanstvom.

— MRTVI OSTANCI BL. PIJA X. bit će definitivno sahranjeni u oltaru kapele Prikazanja u Bazilici sv. Petra u Vatikanu. Već su u toku radovi, da se u oltaru napravi prikladno mjesto za smještaj tijela Blaženikova.

Msgr. MAURICIJE ROY, nadbiskup Quebec-a, posjetio je frontu u Koreji u svojstvu vojničkog biskupa Kanade. U Seulu ga je dočekao apostolski vikar msgr. Pavao Ro. Msgr. Roy posjetio je kanadsku vojničku bolnicu u Seulu i u kapeli iste bolnice odslužio sv. Misu. Posjetio je i kanadske vojnike na bojištu.

POVJESNIČAR JEAN BERNIER objavio je članak, u kojem se bavi odnošajem cara Tiberija naprama procesu protiv Isusa. Stara kršćanska tradicija, koju su zapisali Tertulijan i Josip Flavije, govori o tome, da je rimski namjesnik u Palestini Poncije Pilat poslao caru Tiberiju opširan pismeni izvještaj o procesu protiv Isusa Krista. U novije vrijeme nađene su blizu Aquile dva prijevoda ovoga navodnoga Pilatova pisma, koji prijevodi potječu iz 1280. g. Jean Bernier u časopisu »Revue Dominicaine« kaže, da se ovi nalazi ne mogu smatrati sigurnim dokazom, koji bi nam mogao svjedočiti, da li je i na koji način car Tiberije bio obaviješten o Isusovu procesu, koji je inače predstavljao predmet redovite administracije rimske provincije.

U ŠVEDSKOJ je nedavno ukinut zakon, prema kojem je bilo zabranjeno osnivati katoličke samostane u ovoj zemlji. Od ukinuća toga zakona četiri katolička reda osnovali su u Švedskoj svoje samostane i to: Isusovci, Salezijanci, Dominikanci i u najnovije vrijeme Pasionisti. Švedski katolici se nadaju da će uskoro Franjevci i Benediktinci također osnovati svoje samostane u Švedskoj.

Prof. ing. FRIDRICH DESSAUER je docent eksperimentalne nuklearne fizike na katoličkom sveučilištu u švicarskom gradu Friburgu. On je inače Nijemac i za vrijeme nacističkog režima bio je kao odrješit katolik zatvoren u koncentracioni logor. Još prije početka rata je bio pušten na slobodu, pak je emigrirao u Sjevernu Ameriku. Prof. ing. Dessauer je nedavno održao na utrehtskom sveučilištu predavanje o tem: »Vjera u svjetlosti današnjih prirodnih nauka«. Mnogi učenjaci, — rekao je predavač — danas misle, da između vjere i znanosti nema nikakve suprotnosti; mnogi idu i dalje pak tvrde, da nas sama znanost dovodi ravno Bogu. Svako novo otkriće na polju prirodnih nauka predstavlja naš novi susret s Bogom, koji ravna i upravlja Svemirom.«

U GRČKOM GLAVNOM GRADU ATENI katolici su u velikoj procesiji posjetili svoje crkve u svrhu postignuća jubilejskog oproštenja. U procesiji je sudjelovao također i veliki broj pravoslavnih.

U GRADU CINCINATI održan je konstituirajući sastanak Nacijonalnog vijeća američke katoličke mladeži. U vijeće su učlanjeni Nacionalna federacija studenata katoličkih kolegija, Nacionalna federacija Newman Club kao i Nacionalna federacija diecezanskih vijeća katoličke akcije. Ukupan broj članova učlanjenih u ovo novo vijeće iznosi 6.000.000. Za predsjednika vijeća je izabran jedan 27-godišnj mornarički časnik.

U NEW-YORKU je Međurasno Katoličko vijeće na svečan način podijelilo nagrade najistaknutijim katolicima, koji su se tokom prošle godine istakli u borbi za međurasnu jednakost u Sjedinjenim Američkim Državama. Nagrada je data gđi Royer L. Putnam, utemeljiteljici i predsjednici katoličkog školskog društva za crnce. Zauzimanjem gđe Putnam 75 crnaca pohađa katoličku sveučilišta u Americi. Osim toga nagrađen je crnac Dr. Franjo M. Hammod, poznati katolički javni radnik i dekan filozofskog fakulteta sveučilišta u Seton Hall-u.

O. GUSINDE, poznati antropolog i etnolog iz misijske družbe Riječi Božje, i profesor katoličkog sveučilišta u Wash ngtonu, proveo je tu skoro 14 nijeseci među Hotentotima i Bušmanima Južne Afrike proučavajući život i običaje ovih primitivnih naroda. Među Bušmanima se osobito zadržao u proučavanju plemena »Kun«, jedne osobite vrsti Pigmejaca, koji prpadaju među najstarije još živuće ljudske rase. Bušman plemena »Kun« ne poznaju poljoprivredu ni stočarstvo već se muškarci bave lovom rabeći primitivna oruđa, a žene pribiraju plodove divljih stabala. I društvo ovih Pigmejaca je primitivno: ne poznaju nikakvog poglavara osim oca obitelji. Muškarci i žene slobodno biraju svoga bračnog druga. Brak je nerasrješiv, a bračna vjernost se mnogo cijeni. Priznaju Vrhovno Biće, koje je duh i stvoritelj svega, od njegove pomoćnosti zavisi svaka stvar i njemu svaki čovjek treba da položi račun o svome djelovanju. Vrhovnom Biću upućuju osobite molitve, a žrtvuju mu plodove i divlju.

UDRUŽENJE JAPANSKIH KNJIŽEVNIKA izabralo je Isusovca o. Josipa Roggendorfa u odbor, koji ima među japanskim književnicima da izabere one, kojih će djela biti izabrana te prevedena i objavljena u raznim američkim časopisima.

U AMERIČKOJ BOLNICI u Lichterfeldu, predgrađu Berlina, otkrivena je spomen ploča biv. berlinskom biskupu kardinalu von Preysingu. Natpis na ploči glasi: »U spomen kardinala Konrada von Preysinga, rođenog 30. kolovoza 1880., a umrlog 21. prosinca 1950., neustrašivog branitelja pravde, koji nikada ne će biti zaboravljen.«

U BERLINU je katolička katedrala sv. Hedvige bila za vrijeme rata skoro potpuno uništena uslijed zračnih napadaja. Njemački katolički episkopat je odlučio, da među njemačkim katolicima povede sabirnu akciju za restauraciju (obnovu) ove katedrale.

U AMERIČKOM GRADU COVINGTON je na inicijativu Bratovštine Presvetog Imena Isusova održana svečana ura klanjanja na otvorenom u Devon Parku. Pobožnosti ure klanjanja je prisustvovalo preko 10.000 osoba.

POKRET »KRUNICA U OBITELJI« zauzima u Sjedinjenim Američkim Državama sve veće razmjere. Računa se, da je ovaj pokret do sada obuhvatio preko 2.500.000 članova u federalnim državama Meryland, Virginia, West Virginia, Delaware, Rhode Island, North Carolina, South Carolina, Georgia, Florida i Washingtogn. U samom glavnom gradu Washingtonu okupilo se u parku Georgesa Washingtona 75.000 osoba, da sluša propovijed o Patriciju Peytona, utemeljitelja pokreta »Krunica u obitelji«.

JAPANSKI KATOLICI su s velikim uspjehom održali prvi Katolički Socijalni Tjedan u glavnom gradu Tokiju. Među predavačima su bili prof. M. Ishizaki, stručnjak u radnom pravu, prof. A. Osawa te prof. T. Oghishima, biv. delegat Japana u Međunarodnoj organizaciji rada u Ženevi. Predavanjima su prisustvovali mnogi nekatolici. Naročito su bili zapaženi činovnici japanskog ministarstva rada.

U HOLANDSKOM GRADU UTREHTU je nedavno podijeljen sakramenat sv. Krizme stotinu i četvorici odraslih obraćenika, među kojima je bilo 37 muškaraca i 67 žena.

U AMERIČKOM GRADU NEW-ORLEANSU katolici su na svečan način proslavili 50. godišnjicu utemeljenja Bratovštine presvetog Imena Isusova. Održana je svečana procesija, u kojoj je 50.000 osoba glasno molilo sv. Krunicu. Procesija je završena na trgu Beauregard, gdje je msgr. Josef Rummel, nadbiskup New-Orleansa, održao propovijed o temi »Mir po ljubavi prema Bogu i prema čovjeku«, te je na kraju podijelio euharistijski blagoslov.

PITRO RICALDONE, general salezijanskog reda, umro je u Torinu u starosti od 81 godina. Bio je na čelu svog reda punih dvadeset godina. Za vrijeme njegova upravljanja salezijanski red porastao je od 12.000 na 17.000. Salezijanci su po broju treći misijski red na svijetu.

U ENGLESKOJ su na blagdan Krista Kralja služene svečane akademske sv. Mise u svima najvećim sveučilišnim gradovima. U londonskoj westminsterskoj katedrali katolički profesori i studenti s londonskog sveučilišta prisustvovali su svečanoj službi Božjoj u svojim stárinskim odorama. U Manchesteru je toga dana po prvi put služena svečana akademska sv. Misa, kojoj je prisustvovalo 250 studenata. U škotskom gradu Saint Andrews studenti su poslije sv. Mise priredili zajednički objed, kojemu je prisustvovao i nadbiskup toga grada.

IZ KRŠĆANSKOG NAUKA

Kristovo svjedočanstvo o sebi

Isus Krist je rekao: »Ja i Otac jedno smo. Vjerujem..., da je Otac u meni i ja u Ocu« (Iv. 10,30 i 38). No da li ima dokaznu snagu svjedočanstvo, što ga netko daje o sebi? Uostalom i u gradu i na selu vrijedi načelo: Nitko ne može biti sudac u svojoj stvari. Svjedočanstvo običnoga čovjeka o samome sebi dakako ne vrijedi ništa. Ali Isus ovdje čini izuzetak. Jer iz Njegova života i značaja možemo uzeti protudokaz, da On uvijek govori istinu, da On također mora reći istinu i kad govori o samome sebi. Isus je baš jedini između svih ljudi, što su ikada stupili svojom nogom na zemlju, koji je mogao vedra čela upravljati na protivnike, koji su na Nj vrebali oštra pogleda, upit: »Tko će me od vas prekoriti za kakav grijeh?« — a da se nije imao bojati ni najmanjega prigovora. Svakoga drugoga, koji bi o sebi htio reći takvu riječ, možemo izrugati kao hvališu ili sažaljavati kao luđaka; riječi njegova jezika stotinu i tisuću puta porekao je njegov život kao lažne. Ali Isusova usta tim riječima izriču samo ono, što Njegov život propovijeda još mnogo glasnije.

Također Isus nije svoju istobitnost s Ocem, svoje božanstvo i Sinovstvo samo jedampput i prigodno izrazio, naprotiv, On je to češće izrekao i svečano posvjedočio, i to posvjedočio jasno i bistro: On je ne samo o tome osvjedočen da je On istobitni Sin Božji i pravi Bog, On također hoće, da u Njega ljudi bez ustručavanja vjeruju. Kad je Petar izrazio svoju ispovijest: »Ti si Krist Sin Boga živoga«, Isus nije odbio to svjedočanstvo, ni ga oslabio, naprotiv On ga je potkrijepio: »Blago tebi, Simone, sine Jonin, jer tijelo i krv nije tebi to objavila, nego Otac moj, koji je na nebesima (Mat. 16, 17). Na najsvečaniji način Isus posvjedočava svoje Božanstvo pred visokim vijećem. Veliki svećenik obraća Mu se riječima: »Zaklinjem te živim Bogom, da mi kažeš, jesi li ti Krist, Sin Božji«. Njegov je odgovor jasan: »Ti kaza« (Mat. 26, 64). Taj »da« Njega će stati života. On to znade. Ali to je istina, i stoga je mora reći. Oni na Njemu ne mogu naći nikakve ljage, nego taj jedini »grijeh«, što »huli« na Boga, jer se naziva Sinom Božjim; On zato ide u smrt.

Onima, kojima nije dovoljno svjedočanstvo Njegova života i smrti, Isus je pružio jedan još jači dokaz svoga Božanstva: svojim čudesima i proročanstvima. »Ako meni ne ćete vjerovati, djelima vjerujte, da upoznate, i da se uvjerite, da je Otac u meni i ja u Ocu« (Iv. 10, 38). Jednom je Isus rekao nekom uzetome: »Tvoji su ti grijesi oprošteni«. Tada su neki pomislili: »On grdi Boga! Tko može opraštati grijehe, ako ne Bog sam?« Isus je prozreo njihove misli i rekao bolesniku: »Ustani, uzmi postelju svoju i idi kući svojoj!« I bolesnik učini po riječi Isusovoj u prisutnosti sviju (Marko, 2). Ovim djelom Isus stavlja ujedno protupitanje: Tko može ta djela činiti, nego sam Bog? Kad ne bi bila istinita Isusova riječ »Ja i Otac jedno smo«, nikada ne bi mogao svemogući Otac ove riječi potvrditi takovim čudom i svim čudesima, što ih je Isus učinio. On je pretvorio vodu u vino; zapovjedio je oluji; s pet hljebova nahranio je tisuće ljudi; zliječio bezbrojne bolesnike svake vrste; mrtve probudio na život; među kojima jednoga, na kojemu se već jasno opažali znakovi raspadanja; napokon On je sam uskrsnuo od mrtvih. Evanđelisti donose još više čudesa, da ne govorimo o proročanstvima. Isus je naime po svjedočanstvu sv. Ivana (20,30) »još mnoga druga čudesa činio pred svojim učenicima, koja nisu napisana; a ova su zabilježena, da vjerujete, da je Isus Krist, Sin Božji«.

U ŠVEDSKOM GRADU GOETEBORGU svečano je 21 listopada pr. g. posvećena nova katolička crkva Krista Kralja. Crkva je građena u novoromanskom slogu i ukrašena mozaicima, koji su dar sv. Oca Pija XII. Crkvu je posvetio apostolski vikar msgr. Johan Henrik Müller uz sudjelovanje msgra. Gobella iz Helsinkia.

Zidni kalendari

Ako bi u kojoj župi vjernici još tražili katoličkih zidnih kalendara za 1952., molimo, da gg. župnici broj potrebnih primjeraka jave Hrv. književu Društvu Sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava broj 21.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara: Dr. Janko Oberžil, kanonik i sveučilišni profesor Zagreb, Kapelski 7. — Tisak Štamparije »Narodne štampe«, Zagreb, Masarykova ul. 25a. — Broj čekovnog računa uprava lista: 401-863.312. — Pojedini broj stoji 4.— Din.